

Gimbernat, 2009 (**), 52, 9-10

EDITORIAL

Aquest és un volum intercongressos, és a dir, que fa net del que queda per editar després de vist el Congrés de Berga. Solen ser articles, alguns curts i esparsos, que estaven “fent cua”, i altres que estaven aparcats perquè no reunien les condicions ideals per a publicar, molts perquè eren massa llargs. Hi havia també part de material que provenia de la Jornada de l'Espluga de Francolí, feta en homenatge al Dr. Josep M. Calbet i Camarasa, de tan bon record. I és possible que hi hagi més coses, tot i que no les tenim a l'arxiu.

De tota manera, per ara, encara preferim ajornar una publicació que no pas escursar-la, tot i que a vegades no li faria gaire mal al contingut. Alguna vegada també cal tenir en compte la complexitat de la correcció ortogràfica, ja que no sintàctica. Tot ajuda a fer un petit embús que al final també surt. I entremig, naturalment, articles amb plena normalitat. De tota manera hem de demanar una vegada més als autors que tinguin en compte les normes de publicació, perquè així podrem tenir més agilitat d'edició.

Un altre factor també influeix: la manca material de temps per a dedicar-se plenament a la publicació. Tot el treball es fa en règim de voluntariat, i sovint queda per darrere d'altres feines, potser ni més interessants ni més urgents.

També s'ha d'esmentar l'obertura de noves finestres, possibilitats de difusió. En una altra publicació de l'Acadèmia ens fem ressò de la importància que ha tingut pel coneixement dels nostres treballs, la incorporació al catàleg de Revistes Catalanes d'Accés Obert (RACO), que ha fet que “Gimbernat”, sigui molt més visible, conegut i consultat. S'albira a més el camí per a fer la publicació digital, tot i que intentant conservar una edició reduïda en paper. Hi ha diverses vies que porten a aquest camí. Una és que es guanya temps, si més no una mica, perquè les correccions s'han de fer igualment, i són una tasca feixuga. Una altra és la tendència global cap a la digitalització. A més, i pel que fa al cost pot significar una disminució de la despesa. I al darrere d'això alguna incertesa en la subvenció de la factura mínima.

Un avantatge important és que el pas a la digitalització com a sistema preferent d'edició pot permetre o bé ampliar el nombre de pàgines de cada volum, o bé passar a fer tres números cada any. En tot cas seria una millora en la producció. La publicació de fotografies és un altre punt que cal valorar. Alguns autors enviaven el material com els semblava, o podien, sense tenir en compte la qualitat de la reproducció. Ara anem millorant. Fa anys es va iniciar la publicació d'una secció iconogràfica, amb el retrat de metges catalans antics, bàsicament del fons de la Reial Acadèmia de Medicina.

Era un línia oberta que es va aturar una mica perquè es comprovà que hi havia material suficient per a publicar números monogràfics, amplis, amb millor qualitat d'impressió. Així ha sortit la sèrie "*Gimbernat Gràfic*", amb una previsió inicial de fins a deu volums, que esperem que es pugui fer. Aquí però el cost és molt més important, i això ha aturat en bona part aquesta línia. El títol genèric "*Història gràfica de la sanitat catalana*" ja indica la intenció que hi ha al darrere. Esperem que pugui sortir bé. Als tres volums inicials publicats en una primera fornada, se n'hi poden afegir, amb una certa dedicació, altres tres. Dos referents a la Reial Acadèmia de Medicina, i un tercer sobre institucions hospitalàries. El material hi és, la preparació ja està en gran part feta. Cal tornar-hi a donar una empenta, econòmica també.

Són publicacions de bona imatge, amb gairebé més material gràfic que no pas text, que es poden llegir sense fer-se pesades i consultar fàcilment. Una possibilitat, si es troba un nombre suficient de persones interessades, que no cal pas que sigui molt alt, és publicar les obres per subscripció a preu de cost. És a dir cobrint només la despesa.

Finalment cal insistir en una orientació que voldríem fer créixer, la dedicació a l'estudi de la medicina d'Occitània. Ja fa bastants anys, el 2000, es va començar una secció amb aquest nom. Des d'aleshores s'han anat publicant, amb alguna discontinuïtat, estudis sobre aquest tema. També a la revista de la Reial Acadèmia de Medicina, en aquest cas de manera seguida. Ja són un cert nombre d'articles, que voldríem reunir en un llibre. Però fem una crida per a incrementar el nombre de col·laboradors per aquesta secció, d'aquí i de la pròpia terra occitana. Cal fer conèixer la tasca que molts metges d'origen occità han fet per la medicina francesa i europea, alguns de bon nivell en el món. Recordem també que una part de Catalunya, l'Aran, es terra de cultura occitana, i que per tant la llengua d'oc forma part del nostre origen lingüístic i de la nostra cultura, històrica, però també actual. Potser una de les contribucions d'aquest número 52 de la revista Gimbernat sigui l'increment d'aquesta línia.